

Globalofascismul european de esență comună...

Cezar Adonis
Mihalache

Ne îndoielnic, asistăm la o reluare în forță a trecutului... Dar numai a părților sale negative, rele, nefericite, terifiante, distrugătoare, demoralizatoare și, mai ales, dezumanizante... Și doar aparent bizare... Ba, poate nici măcar o simplă reluare și, eventual, o retrăire a lui... Ci mai grav, o „comasare” a părților lui ilare și poleirea cu alți termeni... De la trecutul „ante” (anii '40-'50) până la cel „pre” postdecembrist (anii '70 spre sfârșitul lui 1989)... Cu toate relele, făcăturile, gropelnițele lui... Și avem ecuația, cu deloc necunoscutele, cel puțin privind în urmă, a aceluși trecut reactualizat... Social, economic, cultural... De la strivirea fără menajamente, dar cu alte măști și instrumente, a mediului privat, și glosarea lui sub construcțiile „sociale” (ca întreprinderi!) ale viitorului imediat, până la a ni se spune (din nou) ce și cum să mâncăm, prin alte instrumente ale unei următoare „raționalizări” (precum plafonarea prețurilor în numele protecției „sociale” și includerea unor alimente în sistemul de transport... de risc, cu mierea (!), fiscalizată alături de țigări și băuturi, în transporturile având obligatoriu sigiliu fiscal), dar și a ni se arăta, „părințește”, apoi coercitiv, la ce „deduceri”, plăceri și vicii, să ne mai dedăm... Pentru că grosolana restrângere a dreptului de „păcăneală” în localitățile mai mici înseamnă o restrângere a dreptului nostru de a alege ce să facem cu timpul și cu banii noștri... Mai ales cu banii, căci timpul nostru nu este încă o resursă de care să-i fi dat de cap sistemul cum să o folosească în propriul folos... Nu încă...

Acum ni se „indică”, așadar, spre ce să ne îndreptăm ca divertisment, fără „păcanele”, fără filme neagreate de sistem, în numele unui presupus prozelitism putinist (deși interdicția difuzării unor pelicule rusești realizate înainte de invazia Ucrainei

nu prea se justifică a fi catalogate ca filmografie de propagandă de război), dar ni se spune și ce să mâncăm și, cât de curând, de ce fel de sistem de sănătate să beneficiem... Prin abuzul taxării dreptului la concediul medical pentru „bolile obișnuite” (decise astfel de sistem, recte guvernării noastre), prin trasarea unor liste de medicamente permise de sistemul de centralizare al globalofascismului european pe normative decise pentru fiecare stat în parte (iar impunerea vaccinurilor anti-covid a fost doar un preambul de creare a sistemului de tratare a bolilor în conduită uniformizantă), și, poate mai curând decât am crede, și a impunerii deciziei unde să ne tratăm, prin reluarea mecanismului de selecție, nu „la sursă” (la nivelul „consumatorului”, adică bolnavul) a ofertei de sănătate, ci la acela al prestatorilor de servicii, prin interdicția „migrării” pacienților dintr-un sistem o dată accesat (public sau privat) în celălalt, chiar dacă alternanța ar putea fi o șansă în sine la viață, la sănătate, și a blocării „traiseismului” (nu politic, ci, iată, medical) al doctorilor, prin impunerea alegerii tipului de spital, „de stat” sau privat, în care să lucreze...

Acesta pare a ne fi viitorul... Aceasta pare a fi chiar ziua de mâine... Cu „întreprinderi sociale” (și nu socialiste măcar, ci globaliste), cu sisteme în care profitul să fie tratat a priori ca ilicit, ca infracțiune, dacă este realizat în zona privată, acolo unde guvernării vor forme care doar să asigure salarii, și nu care cumva venituri patronal-antreprenoriale (atent verificate la nivel de quantum și alocare), și bani de taxe și impozite... Cu o nouă industrializare a țării, dar strict pe cadavrele arse ale celei dintâi, și numai prin mecanismele de înstrăinare totală, fără a lăsa și țării ceva ca plusvaloare, ci furnizând doar angajați și angajatori (în mediul privat) tratați la nivel de colonizați... Cu analfabeți de guvernare care, curând, îi vor trata, și nu doar

disprețui, pe oamenii valorii ai țării drept dușmanii ai sistemului, prin riscul (nici măcar delictul de intenție al anilor '50) de gândire... Cu o țară extirpată cognitiv și emoțional, anulată nu doar la nivelul curajului de a ridica privirea, ci a însăși ștergerii acelor fundații de demnitate de pe care să se mai înalțe vreodată ceva... O țară în dismorfism emoțional și mental, pregătită a fi doar sluga străinătății, și economic, și industrial și militar, în postura cârnii de tun pentru alții... Pentru acele orizonturi, din nou imediate, ale necesității, ne zic unii, de a ne pregăti de război în cincisăse ani. Adică, de a merge la război ca preț al accederii aceluși guvernării trădători la funcții prin Europa militarizată... Pentru că, pentru un război nu te pregătești „la termen”, de, iată, patru-cinci ani bătuți pe muchie de decidenți, cum „prezic” analiștii militari de propagandă, ci de ieri... „La termen”, când vorbim de așa ceva, este mersul în sine la război...

Dacă ne trezim, acum, am mai avea poate timp să oprim această mașinărie a distrugerii noastre pentru a deveni cadavrele vii de care să atârne fleicile de carne de război pentru mâine... Dacă nu, ne rămâne doar perspectiva morții... Individuale (oricum, cu o moarte suntem cu toții datori, nu?!), dar și de țară... Or, moartea de țară a fot ștearsă ca datorie de înaintașii ce s-au jertfit pentru a nu mai ajunge noi, nici măcar din neștiință, din neputință, din nepăsare ori lașitate, pe afeturile altora...

Dar, de mai dormim, o să ajungem a ne dormi de-a dreptul (pre) noi; spre neființă, însă...

Fantezii „iohasniene” cu UE, fantezii „iohasniene” cu NATO...

Maria Diana
Popescu

Ca să nu încurc ițele de viitor ale unui aspirant la fotolii mondiale, procedez umoristic, străduindu-mă să nu sar casa degeaba ca iada, să n-o iau pe miriștea criticii fără scop, ci spre un discurs credibil, sub mantia unui umor mai puțin încercat. Când un președinte de stat nu-și ia pastilele la timp, face jocuri de glezne periculoase pentru țara sa, are visuri de groază, fantezii erotice în paturi străine și „dansează cum îi cîntă alții tra-la-la. E și cazul „elitei” KWI care are visuri secrete ba cu NATO, ba cu Europa antisuveranistă. Termenul „elită” a fost aruncat în derizoriu, atîta vreme cît vorbim de o sită a recrutării absconse. În Europa și în lume „elitele” se recrutează de către înalții recrutori, potrivit unor criterii impuse de aceștia, formatîndu-le ca viitori soldați-roboti, spre a le sluji interesele. Șanse ca președintele-voiajor să ajungă în unul din cele două paturi de pe „centura europeană” sau în haremul elitei mondiale există, însă totul se joacă, se cerne, pînă în ultimul moment, recrutarea și negocierile fiind cu mult mai sofisticate, mai acerbe decît se vorbește în presă. Aflat acum pe banca de rezervă, mulți cred și consideră că Iohannis nu trebuie să facă parte din cele două scenarii, însă cum toți impostorii sînt recrutați pentru fotoliile cheie ale scenei europene și mondiale, un exemplu fiind Koveși, nu va fi de mirare dacă va fi îmbrăcat în uniforma camuflată a unei înalte porți. În alchimia haosului general, totul este posibil.

Admițînd, ipotetic, că va fi preferat de creatorii Marelui Bordel European, atunci vom primi pe bandă rulantă de la Bruxelles piroanele și sicriile destinate nouă, iar pentru UE cheltuieli uriașe pe vacanțele exotice ale cuplului. Nu-i așa?, să simtă și ei pe pielea lor beneficiile unor programe precum cele aplicate românilor prin „România lucrului bine făcut” și „România educată”. Studiați-i bine pe cei care au condus de-a lungul vremii UE. Același profil, aceeași croială ieftină, dar cu tăietură periculoasă. În plus, ar fi un motiv de mîndrie națională să-l vedem făcînd naveta Bruxelles-Sibiu cu o aeronavă personală. Dacă rămâne afară din cărți, i se vor reactiva dosarele spălate și îl așteaptă suprema judecată. De această dată, una corectă. Adio „șase case”! și rejudecarea altor dosare, printre care și procesu-

lui privind încălcarea prevederilor Tratatului de armistițiu dintre România și Aliați din 12 septembrie 1944.

Declarația de presă a președintelui din martie anul curent, aceea că nu există un concurs pentru șefia NATO, dar, cu toate acestea, citez, „am decis să intru în competiție pentru funcția de Secretar General al NATO”, a stîrnit reacții critice și de uimire, dar și concluzia că Iohannis vrea un fotoliu oriunde pe afară, care să îl pună la adăpost de dosarele ținute sub cheie. Problema mare pentru Iohannis este că SUA, Anglia, Franța și Germania au anunțat că îl susțin pe premierul olandez demisionar Mark Rutte pentru a-i succeda lui Jens Stoltenberg la șefia NATO, plasîndu-l pe acesta într-o poziție puternică pentru a veni la conducerea alianței transatlantice, deși în discuții informale recente a fost vehiculat și numele lui Klaus Iohannis, scrie Reuters. Cu sprijinul Washingtonului – putere predominantă a NATO -, dar și al celor trei mari țări europene și al altor 16 membri NATO, Mark Rutte se află într-o poziție dominantă, iar rivalul său Iohannis s-ar confrunta cu o luptă dificilă. Nu că Rutte ar fi mai competent, ci, fiindcă sluga tot slugă rămîne!

În astfel de piese de teatru orice titlu ar purta ele, eroul principal rămîne un caz patologic de sublim vînzător de țară. Amestecat în toate problemele de pe meridiane, prefăcut a nu ști că UE nu-i o organizație caritabilă, ci una 100% capitalistă, bazată pe profit, unde România are statut de „donator”, indispensabil fuziunii de orice natură și confuziunii, „frămîntat” cu ardoare de problemele interne și externe, ramificat în bișnițăriile SUA-Ucraina cu armament de rang înalt, actorul complice multilateral este catalogat de către miopi și lingăi drept „patrimoniu național” intangibil. De aceea nu poate fi îndepărtat prea ușor de Putere. Dar KWI nu e nici pe departe piesă de patrimoniu, cu atît mai puțin, național. Cinism, orgolii, trădare, nepăsare, vînzare, batjocură, manipulare, dezbinare, ghinion. La atîta pare a se mărgini spectacolul celor două mandate ale sale, căruia îi mai adăugăm visurile sale erotice cu UE și NATO, al căror bilet îi poate costa extrem de scump pe români.

De ce nu cred în reformarea și democratizarea internă a Uniunii Europene...

Ionuț
Țene

În perioada aceasta de precampanie electorală la alegerile europarlamentare mă amuză absolut toți candidații, de la toate partidele, când vin cu propuneri de reformare și democratizare a Uniunii Europene din interior. Este o iluzie aruncată alegătorilor români suveraniști și nu numai, că un colos confederativ cu capitala centralizată la Bruxelles

iluzia asta cu Mihail Gorbaciov în Uniunea Sovietică și s-a prăbușit șandramaua federativă construită pe ideologie și teze propagandistice, așa cum din păcate este construită sub altă formă edulcorată și Uniunea Europeană, dar care oferă iluzia unei mai mari democrații. Bruxellul, ca și Moscova sovietică, nu va permite niciodată o reformă din interior pentru libertățile cetățenilor și o mai mare suveranitate a statelor componente. Centrul nu dă niciodată putere periferiei.

care îi reprezintă și îi votează. Politica centralistă de apărare, politica externă comună, politică agricolă unitară, „green deal-ul” și implementarea tuturor ideologiilor woke sau LGBT, la fel ca și recenta aprobare a dreptului la avort, se va continua și cu mai multă feroare. Bruxelul funcționăresc al oligarhiei va conduce cu o mână de fier Uniunea Europeană, iar țările vor deveni treptat doar un fel de regiuni sau județe ale acestei federații confederative care se construiește

încercare centrifugă. Se merge de fapt la Bruxelles pentru, bani, interese și lobby, e adevărat și pentru anumite facilități de grup național. Un simplu telefon de intervenție al unui europarlamentar la un comisar european pentru o mare companie poate aduce artizanului binevoitor o șpagă de 20 de mii de euro. Așa se vorbește pe holurile parlamentului european. Uniunea Europeană e doar un spațiu politico-economic și ideologic pentru satisfacerea unor interese de grup

înseamnă că nu e tot o iluzie intenția.

În acest supra-stat, țările mici ca România, Letonia, Portugalia, Cehia sau Ungaria vor fi doar un fel de județe la cheremul centrului oligarhic și al unor state puternice care controlează cu o mână de fier UE: Germania, Olanda, Austria sau Franța. Deci U.E. nu va permite mai multă democrație, astfel se va prăbuși la fel ca fosta URSS. De aceea pentru români de multe ori deciziile Bruxellului par un diktat. În

poate fi reformat din interior, ca să aducă mai multă libertate de decizie cetățenilor și suveranitate statelor membre. Se vând iluzii pentru ca oamenii să voteze candidați, de fapt aceștia se duc pentru beneficii imediate: funcții bine plătite, bani, lobby și putere economică. Unii vor mai mult: politica de a se implementa interesele marilor companii multinaționale și a se satisface interesele statelor conducătoare ale Uniunii, în special Germania, Franța, Olanda sau Austria, care ne-a tras-o la mare artă de ticăloșie „democratică, dar nu pentru căței” cu Schengen-ul.

Este o ipocrizie să se vândă iluzii că un supra-stat federativ poate fi reformat și democratizat din interior. De fapt, e o minciună. Niciodată în istorie un imperiu, o federație sau o confederație nu s-a putut reforma și democratiza din interior. S-a încercat

Dimpotrivă, șurubul politic, economic și ideologic se va strânge și mai puternic așa cum s-a întâmplat de-a lungul istoriei în orice stat imperial confederativ. Uniunea Europeană este o încercare de unitate a continentului după modelul istoric al imperiului roman, al sfântului imperiu roman de națiune germană sau al Europei napoleoniene. De când s-a înființat în 1951 prin tratatul de la Paris sau prin Tratatul de la Roma din 1957, ca și Comunitate a Cărbunelui și Oțelului, întotdeauna această federație europeană s-a extins și centralizat: de la cetățenia comună la constituția comună a Tratatului de la Lisabona, de la apărarea comună la politica externă unitară, care se încearcă acum să se implementeze. Cine crede că europarlamentarii noi vor reforma din interior o uniune confederativă se înșală pe ei și mai ales pe poporul

pentru a fi o pondere la menghina ruso-americană.

Imigrația va continua și se va dubla la fel ca în Italia lui Georgia Meloni, care a venit la putere pe demagogia stopării imigrației. În realitate primministra italiancă nu a fost în stare, nu să stopeze imigrația ilegală, ci pe vremea guvernului ei aceasta s-a dublat. Orice imperiu sau stat confederativ are o politică centralistă și o ideologie sau propagandă proprie care stopează diferențele și anihilează suveranitatea popoarelor. Principiul acesta nu este inventat odată cu URSS sau Uniunea Europeană, ci de când au apărut într-o formă sau alta imperiile pe pământ. Ar trebui ca acei candidați europarlamentari să nu mai vândă iluzii popoarelor despre o reformă din interior și despre libertăți sau suveranități naționale într-un supra-stat care anihilează de fapt orice

sau transnaționale, care permite mărfurilor și oamenilor o liberă circulație (mai puțini românii și bulgarii). Astfel, U.E. se va centraliza și mai mult în viitorii ani într-un „melting people”, cu o conducere unitară și controlată de la centrul bruxellez. Această Uniune Europeană are tot interesul ca centrele suverane și libertățile popoarelor să dispară pentru că orice supra-stat, care își vede propriile interese pentru o elită oligarhică, politică, economică și ideologică – are această intenție. Europa cu două viteze este esența U.E. Câteva țări sunt capul conducător, iar restul țărilor o periferie care execută ordinele centrului. Cine încearcă să reformeze U.E., ori vinde iluzii ori vrea să o distrugă. Desigur există și candidați europarlamentari, care candidând la un fotoliu de la parlamentul european cred sincer că se poate reforma UE, dar asta nu

istorie, românii au iubit întotdeauna libertatea, credința și suveranitatea dincolo de interesele marilor imperii. Azi suntem o țară, încă cu atribute firave de suveranitate, sperăm ca mâine să nu devenim un simplu județ în cadrul U.E., cu populații dislocate și controlate de ideologie. În istorie imperiile confederative au anihilat popoarele. O contrapondere la disoluție azi este educația națională, biserica, cultivarea spiritului de libertate și luciditatea patriotică a formatorilor de opinie. De aici se poate reconstrui națiunea română în Europa.

„Banul e ochiul necuratului”...

Petru Jipa

De multe ori m-am întrebat de unde vine această expresie... Poate că vine din perioada când superstițiile și credințele referitoare la împelițați erau foarte răspândite și influente. Sau cum o altă zicală populară spune „Ban la ban și păduche la păduche”. Oricum de unde ar veni ei sunt un factor de influență negativă de cele mai multe ori. Dacă „energie egal put-

repetat. Trebuie să recunoaștem greșelile, să ne asumăm responsabilitatea pentru ele și să depunem efortul necesar pentru a le corecta, astfel încât să reconstruim încrederea celorlalți în noi. În psihologie, încrederea poate fi definită ca o stare de siguranță, credință sau certitudine în capacitatea, bunăvoința sau fiabilitatea unei persoane sau a unei entități. Acest concept este adesea asociat cu sentimentul de siguranță și confort în relațiile

persoana respectivă își recunoaște greșelile, își asumă responsabilitatea pentru ele și depune efort pentru a-și corecta comportamentul. Citeam cum marele Bill Gates este supărat pentru că: „dezinformarea despre vaccinuri” și „asocierea anumitor persoane, ca mine sau Fauci, cu intenții maligne, cu vaccinuri”, a dus nu numai la o creștere a „ezitării la vaccinare”, ci și la pierderea încrederii publicului în diverse inițiative de „sănătate publică”, precum „a fi

între 1994 și 1999, promovând reconcilierea națională și unitatea într-o țară divizată de ani de segregare și conflicte. Mandela și-a recăpătat încrederea atât în țara sa, cât și în comunitatea internațională prin intermediul angajamentului său pentru pace, reconciliere și egalitate. Nelson Mandela este un exemplu remarcabil de cum cineva poate să-și recapete încrederea și să devină un lider respectat și iubit în întreaga lume prin sacrificiul personal, devotamentul față de

mul în fața adversităților. Rolul său în mobilizarea și unificarea poporului britanic în momente de criză a contribuit semnificativ la succesul Marii Britanii în război. Prin liderii săi, chiar și în ciuda greșelilor sau eșecurilor trecute, încrederea poate fi recâștigată printr-o abordare onestă, hotărâtă și angajată față de valorile și direcția pe care o promovează. Asemenea lui Churchill, acești lideri pot să își revină și să inspire respect și încredere din partea celor pe care îi conduc.

ere” spunea Lenin, astăzi putem spune că banul aduce puterea. Robert F. Kennedy Jr. spune într-un interviu (Eu tot continui să cred că cineva ca dânsul o să conducă destinele Americii și lumii. Dar scuze, sunt naiv): „Joe Biden a predat fiecare centimetru din înălțimea morală. Liderul acela care cheltuiește mai mulți bani pe războaie străine și pe torturarea jurnaliștilor decât pentru protejarea americanilor nu este deloc un lider. E timpul să te retragi, Joe”. Atunci când greșelile sunt repetate și nu sunt corectate sau remediate, acest lucru poate duce la pierderea încrederii din partea celor afectați. Pierderea încrederii înseamnă că oamenii pot deveni sceptici sau rezervați în legătură cu abilitatea sau intențiile persoanei care comite greșelile în mod

interpersonale.

Încrederea poate fi construită pe baza experiențelor anterioare, a comportamentului sau a acțiunilor coerente ale unei persoane sau a unei instituții, precum și pe baza relațiilor de lungă durată și comunicării deschise și transparente. Este un aspect crucial în dezvoltarea relațiilor sănătoase și în construirea unei comunități sau a unei societăți în care oamenii se pot baza unii pe alții.

Încrederea în cei care ne-au înșelat în trecut poate fi o provocare majoră pentru multe persoane. Dacă cineva a încălcat încrederea noastră anterior, este firesc să fim precauți în a-i acorda din nou încrederea noastră. Cu toate acestea, încrederea poate fi reconstruită în timp, în funcție de modul în care

pregătit pentru următoarea pandemie”. Deci este necesar să ne ținem bine, pentru că urmează...

Un exemplu celebru din istorie al unui conducător care și-a recăpătat încrederea este Nelson Mandela, fostul președinte al Africii de Sud. În timpul luptei împotriva regimului de apartheid, Mandela a fost condamnat la închisoare timp de 27 de ani pentru activitățile sale împotriva segregării rasiale. Cu toate acestea, în timpul detenției sale, Mandela a devenit un simbol al luptei pentru drepturile omului și al rezistenței pașnice împotriva injustiției. După eliberarea sa din închisoare în 1990, Mandela a jucat un rol crucial în procesul de tranziție pașnică către o societate democratică în Africa de Sud. A condus țara în calitate de președinte

valorile sale și capacitatea de a aduce schimbări pozitive în lume.

Winston Churchill este cunoscut pentru rolul său important și influent în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial ca prim-ministru al Marii Britanii. El a fost o figură cheie în conducerea țării în timpul unei perioade extrem de dificile și critice. Churchill a fost recunoscut pentru discursurile sale mărețe, hotărârea sa inflexibilă și capacitatea sa de a-i inspira pe cetățeni să rămână puternici și rezistenți în fața provocărilor pe care le impune războiul. Deși Churchill a fost un lider polarizant și nu a fost lipsit de critici sau eșecuri în cariera sa politică, el și-a recâștigat încrederea prin determinarea sa de nestăvilat, claritatea viziunii sale și abilitatea sa de a promova rezistența și cura-

„Dar să încheiem cu un vechi proverb american: „Cu toții consumăm minciuni când inimile noastre sunt înfometate”. (We all eat lies when our hearts are hungry...)

Un glonț în tâmpla viitorului nostru: decomasarea dejecțiilor politice în văzul alegerilor de mâine...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu sunt doi candidați diferiți... Așa cum, până nu se rupe cangrena în două, nu sunt nici două gălme „distincte”, fiecare cu propriul puroi... Și nu există nici un bazin electoral comun, de facto, din care, printr-un tertip ordinar, cele două partide-buboi să meargă la cacealmaua șansei ca oricare dintre ele să câștige „localele”, supurând acel eventual învingător... comasat. Pentru că, până Justiția nu se va autosesiza și nu va desființa aberația ideii de coaliție pe bucăți de interese, punând peticul comasării acolo unde i se tot deșiră eșarfele și stând cu urna de pomeni la crăpătura votului, pentru a asigura racolarea oficială a aceluia ce se va fi „dovedit” câștigător, suntem, de fapt, în fața unui partid unic, vremelnic cu numele comun de coaliție, cu doi candidați. Căci, o coaliție este până la urmă, inclusiv ca formă de amestecare a „noroacelor”, o formă de partid unic ce-și

va fi pus la un loc cele două lozuri pentru un glonț câștigător la ruleta nepăsării de țară. Un glonț în tâmpla viitorului nostru... Iar Justiția ar trebui să separe mărul politic înainte ca acesta să se transforme într-o spurcată și de nezdruncinat crustă, desființând coaliția, și obligând cele două partide, nu doar să vină asumat

cu propriul candidat pe o listă nouă de susținere, dar, pentru a mai mima măcar un pic, cât un petic împăturit și strecurat în fanta alegerilor, o minimă moralitate, fie și machiavelică, pentru că somnul rațiunii naște repere civice din principiile politice rău famate, să se reînscire electoral cu liste noi de susținere. Pentru a

deveni formațiuni intrate legal în procesul electoral al localelor. Fie și în acel „legal” definit deja de șansa răului cel mai mic posibil... Și, chiar dacă asta ar însemna să fie amânate alegerile locale (de parcă ar conta un scrutin întârziat astăzi pentru a salva nevoile de mâine din deznădejdea neșansei de a nu ne mai

ziua votului, în urnele de vot să se scurgă „rezultatele”, așa cum sunt ele (de) acum, nu doar blătuite și comasate la nivelul posibilelor intenții de vot, ci a însăși rezultatelor finale, vom sfârși prin a ne bălăci în zeama mizeră a lavoarului politic, guvernamental și parlamentar, pentru încă patru ani. Doi într-o zeamă de levigat, ceilalți doi într-alta, dar cu viitorul captiv aceleași duhori generale...

Evident, „coaliția” de acum poate rămâne pe mai departe în acești termeni de stricată în piața votului... Dar, atunci, biroul electoral ar trebui (măcar atât!) să impună identificarea stricatelor și animalelor politice de către fiecare partid în parte, chiar și sub felinarul de pseudoindendenți sprijiniți de cutare partid. Ar fi mai aproape de nivelarea șanselor de la început de ruletă, prin candidați asumați ca independenți pe liste de partid. De partide, nu de coaliție...

Dar, dacă lăsăm lucrurile așa cum sunt astăzi, două stricate sub aceeași... pălărie, și nu ne mai complicăm, să nu se

destupe care cumva Constituția la cusătură, atunci să nu ne mire dacă vom vedea și la prezidențiale „moulin” politicul de acum, ca scenariu cu doi candidați ai „coaliției”, iar la „dedesubturi”, tradusă, față de noi, cu aranjamentele de boarfă respălăcită (!) în rocada, pe vari motive, de la jumătatea mandatului. Pentru că, la cât de infractori sunt și cei ce ne conduc, dar și cei ce ne „fac” legile și cei ce le „veghează”, de la parlamentarii cărora le sunt înmânate ciornele gata scrise, și mânjite în ciorbele de oase, la magistrații care veghează orice (servietele, portbagajele lor), dar nu binele națiunii, sistemul de coaliții și comasări politice unice de mâine, economice, infracționale, de clică, de fa(g)milie de porcari politici, de servicii deservind țara, nu va mai avea nevoie nici măcar de rescrierea legilor pentru a-și lăsa dejecțiile politice peste agora viitorului.

Adevăr pe jumătate sau minciună...

Petru
Jipa

Înainte de a fi asasinat John Lennon, spunea într-un interviu: „Cred că societatea noastră este condusă de oameni nebuni pentru obiective nebunești. Cred că suntem conduși de maniaci pentru scopuri maniacale. Cred că toți sunt nebuni”. Poate atunci avea dreptate pe jumătate, spunea un semi-adevăr. Astăzi totul s-a schimbat. De fapt ce diferență este între adevăr și minciună și ce înseamnă semi-adevărul...? Minciuna este o declarație falsă sau incompletă. Un alt exemplu ar putea fi promovarea unor narrative partizane sau simplificarea complexității unor probleme dificile cu ajutorul unor mesaje sau sloganuri care au la bază doar o parte din realitate. Aceste tactici pot fi folosite pentru a câștiga sprijin public sau pentru a discredit adversarii politici.

eral, transparența și prezentarea completă a informațiilor asigură o comunicare autentică și credibilă. Dar în politică există numeroase exemple de situații în care jumătăți de adevăr au fost prezentate cu succes pentru a influența opinia publică. Un exemplu notoriu este manipularea informațiilor pentru a justifica o declarație neadevărată sau pentru a induce în eroare. De exemplu, folosirea datelor statistice selectiv sau interpretarea incorectă a informațiilor pentru a sprijini un argument politic poate crea o percepție falsă sau incompletă. Un alt exemplu ar putea fi promovarea unor narrative partizane sau simplificarea complexității unor probleme dificile cu ajutorul unor mesaje sau sloganuri care au la bază doar o parte din realitate. Aceste tactici pot fi folosite pentru a câștiga sprijin public sau pentru a discredit adversarii politici.

Este important să fim critici și să căutăm întotdeauna informații complete și verificate, astfel încât să poată fi evaluată cu exactitate afirmațiile politice și să ne formăm propriile opinii. Acum înțelegeți de ce aleg anumiți oameni și subliniez spusele lor...? Uneori ei

exprimă chiar convingerile mele, dar eu am teamă să le expun. Un exemplu concret este poate controversa legată de armele de distrugere în masă în timpul administrației fostului președinte american George W. Bush. În 2003, Statele Unite și unii dintre aliații lor au invadat Irakul, invocând necesitatea de a elimina armele de distrugere în masă pe care se presupunea că le deținea regimul lui Saddam Hussein. Administrația Bush a prezentat informații că Irakul ar avea arme de distrugere în masă ca justificare a intervenției militare. Ulterior, s-a constatat că aceste informații nu erau în întregime exacte sau complete, iar inspecțiile ulterioare nu au descoperit armele de distrugere în masă invocate ca motive pentru invazie. Aceasta este un exemplu în care prezentarea unei părți adevărate, cum ar fi prezența unor prognozate și indicii, a fost folosită pentru a da o întreagă justificare acțiunilor politice. Aceasta a fost o situație în care o jumătate de adevăr a fost exploatată pentru a influența opinia publică și a câștiga sprijin pentru o acțiune militară controversată.

Dacă ar fi să vorbesc despre pandemie, adevărul ar intoxica minciuna iar adevărul pe jumătate ar fugi cu „ade-verișoara” minciunii în munți. Citeam un articol cum Japonia se ridică, iar în protestul lor resping Organizația Mondială a Sănătății. Mii de cetățeni japonezi se adună pentru a protesta împotriva celor care aprobă aderarea la Acordul global de sănătate al OMS pentru pandemie. Se pare că japonezii nu vor ca acești conducători, psihotici și nealeși să le impună vaccinuri, măști sau blocaje, fie sub pretextul unei false pandemii. Oamenii din întreaga lume resping globalismul și N.W.O. (New World Order) planificat. Iar David Icke spune: „Cultul Morții care este dincolo de Israel și Iran și, dacă nu cunoașteți acest fapt, vă aclamați moartea proprie și a umanității. Ceea ce se întâmplă este planificat să se întâmple chiar de forța care se află în spatele Israelului și a crimei în masă pe care ați suferit-o”.

Noi pe cine să mai credem? Unde mai aflăm adevărul și cum iar minciuna fură hainele adevărului iar el se rușinează să mai apară în lume. Sau poate povestea evreiască este și astăzi valabilă. Povestea spune că

într-o zi minciuna și adevărul s-au întâlnit. Minciuna i-a spus adevărului: „Bună dimineața!”... Și adevărul a verificat dacă într-adevăr e o zi bună. S-a uitat în sus, nu a văzut nori de ploaie, mai multe păsări au cântat și văzând că într-adevăr era o zi bună, i-a răspuns minciunii: „Bună dimineața!”. „E prea cald azi”.

Și adevărul văzu că minciuna a spus adevărul. Minciuna apoi l-a invitat pe adevăr să se scalde în râu. Și-a scos hainele, a sărit în apă și i-a spus: „Să știi că apa e minunată!”... Și de îndată ce adevărul a sărit în râu, cum era de așteptat, minciuna a ieșit din apă, s-a îmbrăcat în hainele adevărului și a plecat. Adevărul, în schimb a refuzat să se îmbrace în hainele minciunii și, pentru că n-avea de ce să-i fie rușine, a plecat dezbrăcat pe stradă. Așa se face că, în ochii altor oameni, e mai ușor de acceptat minciuna îmbrăcată în adevăr, decât adevărul gol-goluț.

Să fie pace, iar pacea să îmbrace hainele adevărului.